

Prima instanță: Judecătoria Chișinău (sediul Centru), (jud. G. Stratulat)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. L. Bulgac, N. Simciuc, G. Dașchevici)

Î N C H E I E R E

10 iulie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios
administrativ al Curții Supreme de Justiție

În componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Nicolae Craiu
Svetlana Filincova

examinând admisibilitatea recursului declarat de Mardarschii Orest,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Mardarschii Orest împotriva Agenției Servicii Publice, intervenienți accesorii Cooperativa de Construcție a Locuințelor nr. 137 (CCL nr. 137), Serviciul Fiscal de Stat cu privire la constatarea valabilității certificatului nr. 180 din 18 noiembrie 1991 eliberat de CCL-137, constatarea ca fiind neîntemeiate înscrierile din Registrul bunurilor imobile referitor la certificatul de moștenitor legal nr. 1-1343 din 18 noiembrie 1986 și a certificatului de proprietate nr. 1-1342 din 18 noiembrie 1986 și prelungirea termenului de acceptare a succesiunii,
împotriva deciziei din 17 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de către Mardarschii Orest și menținută hotărârea din 16 august 2018 a Judecătoriei Chișinău (sediul Centru),

c o n s t a t ă :

La 11 august 2015, Mardarschii Orest s-a adresat în instanță cu o cerere de chemare în judecată împotriva Oficiului Cadastral mun. Chișinău, prin care a solicitat constatarea valabilității certificatului eliberat de CCL-137 nr.180 din 18 noiembrie 1991 pe motiv că acesta corespunde Hotărârii Parlamentului Republicii Moldova din 01 februarie 1991 referitor la modalitatea de privatizare a locuințelor în Republica Moldova, recunoașterea ca fiind eronat incluse în extrasul din Registrul bunurilor imobile a următoarelor acte: certificatul de moștenitor legal nr. 1-1343 din 18 noiembrie 1986 și certificatul de proprietate nr. 1-1342 din 18 noiembrie 1986, deoarece nu corespund prevederilor Hotărârii Parlamentul Republicii Moldova din 01 februarie 1991 referitor la modalitatea de privatizare a locuințelor, solicitând și prelungirea termenului de acceptare a succesiunii.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că în anul 2007, după decesul mamei sale Bondarenco Maria, a fost deschisă moștenirea asupra apartamentului cu două odăi, nr. XX de pe bd. XXXX, mun. Chișinău, ce constituie proprietate cooperatistă, pe care acesta l-a construit împreună cu părinții săi.

Reclamantul a afirmat că, părinții săi au achitat prima tranșă de 25% din

costul apartamentului, restul sumei fiind achitată de către reclamant de pe contul nr.XXXX, deținut la banca de economii a URSS nr.6705, oficiul Chișinău al RSSM.

La 30 decembrie 1991, mama sa a înregistrat dreptul de proprietate asupra apartamentului cooperatist integral pe numele său, obținând actele de proprietate asupra acestuia, iar deoarece au avut loc neînțelegeri, în procesul studierii actelor de către notarul V. Bodalova, și anume faptul că apartamentul nominalizat integral aparține mamei sale Bondarenco Maria și este înregistrată drept proprietar la Oficiul Cadastral Chișinău, considera necesar de a solicita instanței de judecată modificarea înregistrării în Registrul bunurilor imobile, deoarece aceste acte nu corespund prevederilor Hotărârii nominalizate a Parlamentului.

Potrivit acestei Hotărâri, proprietarul apartamentului din fondul cooperatist, la momentul privatizării este obligat să prezinte certificatul ce confirmă achitarea integrală a prețului apartamentului, un astfel de certificat fiind prezentat de către mama sa, iar alte acte potrivit prevederilor legale nu erau necesare, însă Oficiul Cadastral a înregistrat și alte acte, ceea ce în opinia reclamantului nu corespunde prevederilor legale.

Prin hotărârea din 03 martie 2016 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău cererea de chemare în judecată a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 29 martie 2017 a Curții de Apel Chișinău a fost admis apelul declarat de Mardarschii Orest, casată hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 03 martie 2016, cauza fiind remisă la rejudicare în alt complet de judecată.

Prin hotărârea din 16 august 2018 a Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) cererea de chemare în judecată înaintată de Mardarschii Orest a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia din 17 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de către Mardarschii Orest și menținută hotărârea din 16 august 2018 a Judecătoriei Chișinău (sediul Centru).

Pentru a emite soluția în cauză, instanțele au reținut că, recunoașterea valabilității unui act nu se regăsește printre metodele de apărare instituite de Lege în fața instanței judecătorești, în contextul în care Legea nu instituie dreptul instanței de judecată de a supra-legaliza prin hotărâre judecătorească un act despre care reclamantul susține că este valabil, iar acesta nu este contestat în prezenta pricină.

Cu referire la pretenția reclamantului privind excluderea din extrasul menționat a certificatelor specificate de acesta, instanțele au evidențiat că, nu dispun de autoritatea intervenirii în extrasul indicat de Mardarschii Orest, deoarece acesta reprezintă doar confirmarea datelor înscrise în Registrul bunurilor imobile, iar în speță, reclamantul nu a înaintat pretenții ce ar viza rectificarea înscrierilor din Registrul bunurilor imobile, conform prevederilor art. 504 al Codului civil (în redacția în vigoare la data examinării cauzei) și art. art. 2, 30, 31 și 38 ale Legii cadastrului bunurilor imobile.

Cu referire la pretenția reclamantului privind prelungirea termenului de acceptare a succesiunii, s-a reținut că, termenul de 6 luni prevăzut de art. 1517 al Codului civil (în redacția în vigoare la data examinării cauzei), în care persoana cu vocație succesorală urmează a se pronunța dacă acceptă moștenirea, este un termen de decădere care nu poate fi suspendat, întrerupt sau restabilit.

Totodată, cerințele privind prelungirea termenului de acceptare a succesiunii nu pot fi înaintate către organul cadastral, deoarece acesta nu este autoritatea abilitată în domeniul termenului succesoral și astfel, nu dispune nici de dreptul, nici de autoritatea de a soluționa chestiuni aferente, motiv pentru care instanțele au conchis că pretenția nominalizată nu este înaintată împotriva pârâtului corespunzător.

La 25 aprilie 2019, Mardarschii Orest a declarat recurs împotriva deciziei din 17 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea integrală a acesteia și a hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că instanța de apel la pronunțarea deciziei a interpretat în mod eronat legea precum și a apreciat în mod arbitrar probele.

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele cauzei și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat de către Mardarschii Orest, neîntemeiat și care urmează a fi considerat inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) al Codului de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) al Codului de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) al Codului de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al Codului de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin.(1) lit. f) al Codului de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea considerării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de Mardarschii Orest, nu pot duce la admisibilitatea recursului, ori acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 al Codului de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

Acest fapt denotă caracterul declarativ a recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare al recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de

legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

Or, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea amănunțită a motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului înseamnă nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Abordarea recurentului, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acestuia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune considerarea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de către Mardarschii Orest.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea considerării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) ale Codului de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Mardarschii Orest.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Nicolae Craiu

Svetlana Filincova